OCHII SFINXULUI

ROBERT KRAFT

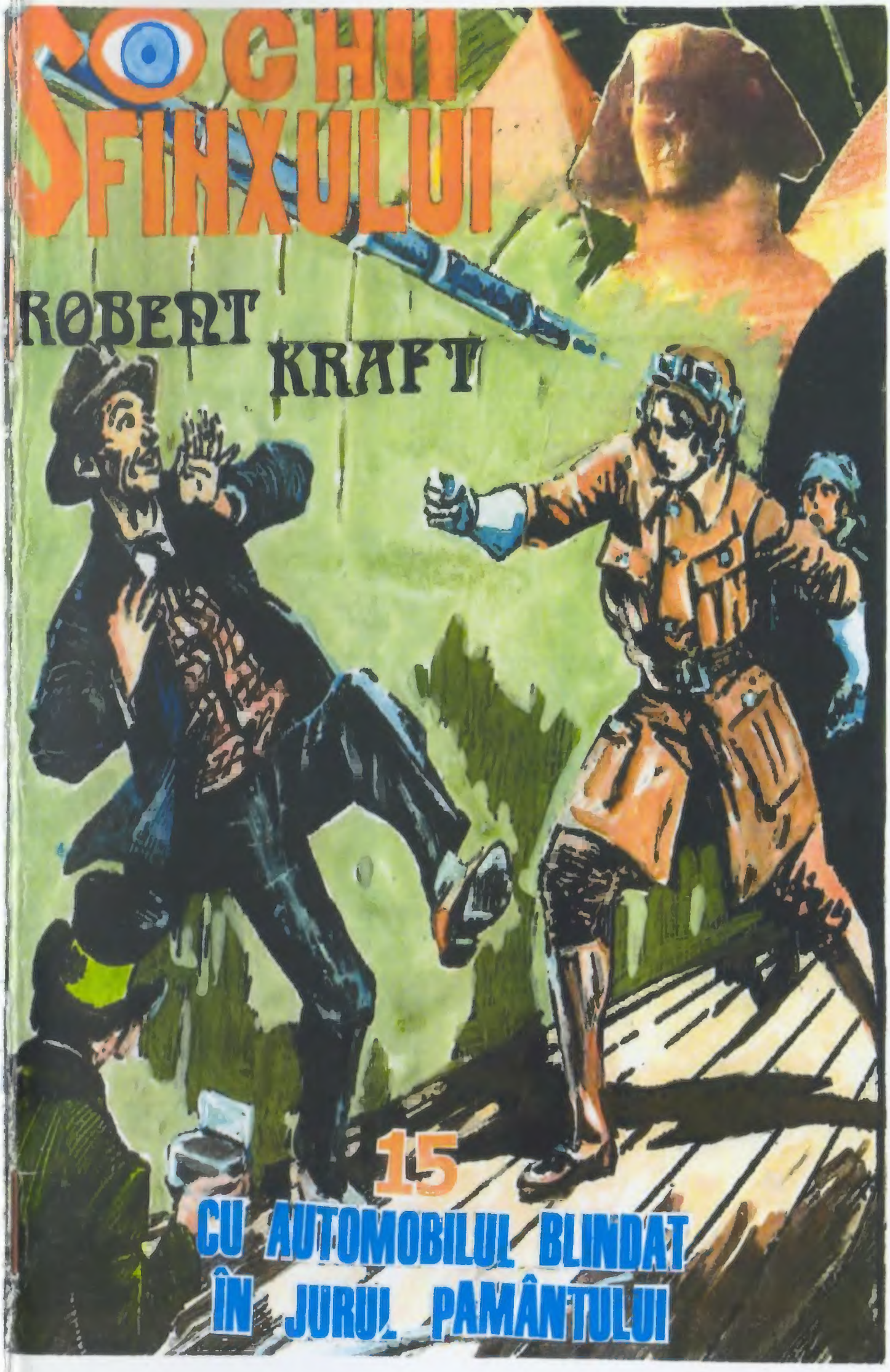

15

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

ROBERT KRAFT

OCHII SFINXULUI

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

Traducere din germană de Petru Istrate
Grafică originală şi prelucrare de Aurel Lupaştean

Nr.15

CAP. XXXVIII. DICTATOAREA
(Continuarea ultimului capitol din nr. 14)

Cât despre umila mea persoană, pot să spun că sunt viitorul fericit ginere al contesei, întrucât alături de mine se află seniorita Lucia de Castro, fiica doamnei şi logodnica mea.

- Numele meu este Don Manuel d' Estrella.

Pe obrazul palid al lui Leonor, în ochii fetei, a sclipit ceva ca o luminiță, dar a trebuit să-şi domolească pornirile.

- O, ce onoare şi cum să-mi las aici

oaspeții în drum ? Pot să vă invit mai aproape. Poate ați dori să-mi vizitați automobilul.

Acum luminițele au început să sclipească din nou, însă în ochii părții argentiniene.

- Cu multă plăcere, dacă ne permiteți !

De data asta a fost deschisă uşa din față, de îndată ce în locul blindajului a apărut un ochi de geam.

Cei trei au privit cu curiozitate mai întâi cabina şoferului, după care au fost conduşi în spate.

- Aşa, vă rog. Vreți să intrați puțin şi aici. Este cel mai interesant spațiu al automobilului şi unde puteți cunoaşte toate secretele acestuia.

Era vorba de o uşă mică ce se deschidea dinspre coridor şi tot atât de mică şi de strâmtă era şi încăperea unde trebuiau să intre cele trei personaje, pentru a lua loc.

Putem remarca de la început că nu era decât o cămară de provizii, care în timpul călătoriei prin Africa fusese deja golită. Nu mai conținea nimic altceva decât cutii goale. Când înaintea lui Leonor a păşit ultima persoană, care s-a nimerit să fie Manuel, uşa grea de fier s-a închis automat, cu zgomot. Figurile pe care le-au făcut cei trei erau greu de descris. Uimiți, au privit în jur într-o încăpere în care de-abia se

puteau aşeza.

- Hm, foarte interesant, n-am ce zice ! a fost de părere Don Manuel, încercând să se întoarcă, dar nereuşind nici de data asta.

- Credeţi ?

- O, da ! Deci aici este camera unde păstraţi secretele acestui minunat automobil ?

- Nu. Nu chiar în aceasta. Cu toate astea, este un spaţiu extrem de interesant.

- Şi pentru ce anume ?

- Este un crematoriu.

- Crema – crema – crema – ce ? a bolborosit Don Manuel, care a început să nutrească o slabă bănuială, în special datorită faptului că Leonor rămăsese afară în spatele uşii închise.

- Acesta este crematoriul nostru. L-a lămurit Leonor rece. Nu ştiţi ce înseamnă un crematoriu ?

- Fireşte că da. Un loc unde se ard cadavre.

- Chiar aşa. Cadavrele le luăm foarte puţin în consideraţie. În automobil se găsesc câteodată resturi menajere, sau de altă natură şi de cele mai multe ori nu avem posibilitatea de a ne dispersa de ele. Şi totuşi, din motive evidente nu putem să le păstrăm. Resturile care ajung în acest spaţiu sunt transformate în cenuşă, întrucât pereţii

aceştia încep să radieze o mare căldură, îndată ce ating pârghia asta.. Chiar oamenii vii pot fi transformaţi pe dată într-o grămadă de cenuşă, mânuind aceeaşi pârghie.

Leonor a spus asta pe un ton glumeţ, însă acest zâmbet nu era menit să le placă celor trei,damele erau chiar pe cale să leşine.

- Vă rog, domnişoară, nu, nu ... mai faceţi astfel de glume, au bolborosit buzele sărmanului don Manuel, soacra mea este nervoasă.

- De obicei nu prea fac glume, adică orice glumă îşi are rostul ei, a continuat ea pe un cu totul alt ton, şi în mod corespunzător şi-a compus o mină mult mai serioasă.

Lucrurile stau cam aşa : am făcut călătoria de la Capetown până aici cu vaporul Columbus.. Chiar în faţa portului, eu împreună cu însoţitorii mei urma să fim arestaţi de către un funcţionar de poliţie englez. Mister Georg Hartung la acel timp nu se găsea în interiorul automobilului şi a fost arestat şi dus în cătuşe pe uscat. Acolo a fost prezentat de către poliţiştii argentinieni unui tribunal.

Cât despre mine. mi-am câştigat libertatea şi iată-mă aici. Şi acum vă rog să reţineţi cele ce urmează : dumneavoastră, don d Estrella, veţi lua imediat trăsura, care vă ca duce la Buenos Aires

şi-l veţi căuta pe onorabilul dumneavoastră socru, care va trebui să decidă într-un interval de două ore, începând din acest minut, dacă nu merită ca Mister Hartung să se întoarcă sănătos şi liber în automobilul meu, în schimbul persoanelor care rămân aici.

În caz de refuz, să mai ia la cunoştinţă că pot bombarda oraşul Buenos Aires din patru părţi deodată, întrucât posed toate mijloacele de a o face. Automobilul va fi văzut mereu în împrejurimile oraşului. Deci repet : dacă în două ore Mister Hartung nu va fi aici, stimata dumneavoastră soacră şi nu mai puţin stimata dumneavoastră logodnică vor face începutul şi onorurile acestui crematoriu.

După care va urma oraşul însuşi !

- Puteţi pleca !

Spunând aceste ultime cuvinte, Leonor a deschis uşa cămăruţei, l-a apucat pe tânărul argentinian de mână atingându-i apoi brăţara aurită, pe care i-a smuls-o aruncând-o de-a lungul coridorului, de peretele căruia se sprijinea acum urmaşul mândrilor „hidalgos"

- O priză de tabac, vă rog ? De cea mai bună calitate !

Din nou se auzise glasul imperturbabilul meşter Adam Green, care se nimerise să fie în

apropiere.

Dar don Manuel n-a mai ajuns să prizeze din tabacul meşterului Green, întrucât tânăra fată l-a înşfăcat zdravăn de guler, târându-l de-a lungul coridorului, după care i-a dat un brânci atât de puternic, încât acesta s-a trezit în faţa trăsurii. Acolo unde bidivii tropăiau nerăbdători din picioare, aşteptându-şi stăpânii bipezi.

- Daţi-i drumul repede în oraş. Dacă la ora unsprezece fix Georg Hartung nu va fi la mine, atunci întreg Buenos Airesul va începe să ardă din cele patru colţuri !

Don Manuel s-a extras pe sine de jos, s-a urcat cu greutate în trăsură şi a tulit-o cu cai cu tot din preajm automobilului, de parcă l-ar fi suflat toţi dracii din iad în vele.

Leonor s-a întors la locul ei în automobil, aparent camă, dar pieptul ei tresălta de emoţie.

- Bravo ! bravo ! a primit-o Adam jubilând, sărind încolo şi încoace pe piciorul său de gumă. Asta a fost într-adevăr o reprezentaţie pe cinste.

Leonor nu se mai sinchisea de el, a căutat să se calmeze, după care a deschis larg uşa „crematoriului". Au întâmpinat-o un cor de ţipete în gura mare :

- Suntem nevinovate, suntem nevinovate !

bocea doamna cea vârstnică împreunându-şi mâinile.

Leonor nu bănuia atunci nimic că până şi preşedintele Argentinei a fost mituit cu aurul american sau poate englez, pentru a intra în posesia secretelor vestitului automobil blindat, ori chiar pentru a face să dispară de pe suprafața pământului acest autovehicul, cu blestemații săi pasageri cu tot.

Mai mult încă, soția şi ginerele său erau şi ei implicați în acest plan.

A fost bine că Leonor n-a ştiut asta., sau poate că dacă ar fi ştiut, ar fi fost îndeajuns de şireată să nu se trădeze în nici un fel.

- Nu, mu,doamnele mele, nu aveți nici un temei să vă temeți, a spus ea cu oarecare prietenie. Va trebui numai să vă păstrez la mine ca o chezăşie că nu se va produce un atentat asupra automobilului, o bombă, gloanțe, sau ceva asemănător. Dacă se va întâmpla acest lucru,. atunci firește că ne veți împărtăşi soarta.

Din partea mea însă nu aveți de ce vă teme, Veniți numai cu mine !

Ea le-a condus pe cele două doamne în ceea ce se chema aici la bordul lui Maximus, în „sufragerie".

- Vedeți ? Aveți aici o bibliotecă drăguță,

dacă citiți în englezeşte, se află şi diferite jocuri de cărți, şah, puteți să vă petreceți timpul cum vreți.

Iată şi o violină, precum şi alte instrumente de cântat. Dacă mai doriți ceva, vă stau cu plăcere la dispoziție.

Leonor a închis uşa. Dar cele două doamne nu s-au năpustit nici să citească şi nici să cânte la violină, ci mai degrabă să adopte „şoriceii", cum s-ar spune, plângând şi văicărindu-se în toate felurile. În mod special pentru doamna preşedinte lucrurile stăteau cel mai rău. Întrucât căzuse în propria ei cursă !

Leonor şi-a condus automobilul înspre un pod, pe deasupra căruia huruia tocmai un tren în mişcare.

Automobilul blindat a fost recunoscut peste tot şi de către pasagerii care-şi aplecau capetele pe geam, făcând semne disperate, strigând din toți bojocii şi agitându-şi brațele.

- Prea bine, salutați-mă numai ! Dacă ați şti pe cine am eu aici de „musafir". Chiar pe doamna Mama țărişoarei ăsteia !

De asemenea, dincolo de podul de peste dig se întindea până departe pampasul cel verde şi bogat. Leonor a făcut un ocol în jurul oraşului, ținându-l mereu sub observație.

Că era în tot acest timp ea însăşi pradă unei vii emoţii nimeni n-o putea detecta, chiar cu ajutorul celui mai „perfecţionat" binoclu.

De asemenea, oraşul părea cuprins de agitaţie, ceea ce de data asta aparatele optice putea desluşi destul de bine.

Leonor s-a apropiat destul de mult pentru a putea constata cu proprii săi ochi.

Oamenii ieşeau afară, până la marginea oraşului, făcând semne înspre automobil, dar nu îndrăzneau să se apropie şi dispăreau apoi din nou pe străduţele întortocheate.

„Încă o jumătate de oră şi apoi totul va deveni al naibii de serios", şi-a spus fata.

Deodată au apărut patru călăreţi. Care s-au oprit totuşi o clipă în faţa ultimelor clădiri de la periferie.

Au trecut apoi peste grădinile de zarzavat şi ogoare, după care au ajuns în pe întinsul pampas, grăbindu-se direct spre blindat.

- Georg nu se află printre aceştia, a constatat ea luându-şi binoclul de la ochi. Poate că sunt călători care au nimerit aici numai întâmplător.

Adam nu voia însă să creadă în întâmplare.

- Nu, vin să ne spună că nu-l aduc pe Mister Hartung cu ei.

- Ce mă voi face fără dânsul ? a început să se tânguie din nou Leonor.

Această remarcă n-o mai putea ajuta însă în nici un chip.

Ţelul celor patru călăreţi. era într-adevăr automobilul.

- Putem să venim ? a strigat unul din cei patru călăreţi de îndată ce au ajuns destul de aproape pentru a putea fi auzit.

Acesta era un om tânăr ce făcea o cu totul altă impresie decât don Manuel. Părea mai energic.

- Puteţi veni fără grijă, dar să ştiţi că soţia şi fiica preşedintelui rămân pe mai departe în puterea mea. Îmi aduceţi veşti în legătură cu Mister Hartung ?

- Da !

Leonor a fost cuprinsă imediat de emoţie la auzul acestei afirmaţii. Dacă nu-l aduceau încoace, atunci asta nu putea însemna altceva decât moartea acestuia !

- Unde este Mister Hartung ?

- Vă voi spune numaidecât.

Primul călăreţ a descălecat, iar Leonor i-a permis să intre în interiorul automobilului, ceea ce argentinianul a şi făcut numaidecât.

- Numele meu e Nicolo şi sunt ...

- Unde este Georg, Georg Hartung, care a fost dus la tribunal ? l-a presat Leonor fără a-i mai îngădui nici o clipă de respiro.

- Nu ştim !

- Cum ?

- Răspunsul este nu ştim, într-adevăr. Astăzi la ora opt a fost luat de agenţii criminalişti argentinieni şi dus la tribunal. Chiar eu am participat la asta, dând instrucţiunile de rigoare. Sunt secretarul ministrului de interne. Ieri seară am primit de la Capetown, de la autorităţile britanice, vestea că în curând, probabil că chiar a doua zi dimineaţa, în zori, va sosi vaporul Columbus. La bordul vaporului, scria în telegramă mai departe, se găsea vestitul automobil care aparţinea lui Miss Leonor Morris, Un funcţionar de poliţie, care călătorea de asemenea la bord, trebuia să-i aresteze pe Miss Morris şi însoţitorii ei, pentru jaf armat, crimă, jaf la drumul mare şi alte delicte ...

- Cum, am comis jafuri urmate de crime, jafuri la drumul mare ? ! a strigat uimită Leonor.

- Vă rog, lăsaţi-mă să vorbesc mai departe.

- Da, să rămânem la problema noastră principală. Unde este Georg Hartung ?

- Concomitent, a fost somată şi justiţia

argentiniană, ca atât pe cel arestat, cât şi întregul automobil să-l ia în primire împreună cu toţi pasagerii săi şi să-i ţină sub pază strictă.

Depeşa primită era alcătuită în codul internaţional şi la aceeaşi oră guvernul Argentinei a primit din Londra o telegramă asemănătoare prin care era somată să conlucreze cu ministerul justiţiei engleze mână în mână în această privinţă.

Telegrama aceasta era cifrată, dar n-am întârziat să-i aflăm conţinutul, odată cunoscut codul de cifrare.

Astăzi de dimineaţă şi-a făcut apariţia Columbus. Proprii noştri inspectori de poliţie erau deja la faţa locului. Vaporul englez deasupra cărui flutura steagul britanic nu le îngăduia oamenilor noştri să apară în calitate de oficiali.

În acel moment, unul dintre arestaţi a fost dus la ţărm, Mister Hartung care fusese reţinut mai întâi la bord.

A fost luat în primire şi prezentat tribunalului. Am aşteptat zadarnic să apară şi ceilalţi, ca să nu mai vorbesc de automobilul primejdios, Acesta se sustrăsese arestării.

Apoi a apărut don Manuel d Estrella cu acel mesaj, pe care-l cunoaşteţi deja.

- Întrucât nu ştiam precis cum stăteau lucrurile, am încercat la început să vorbim cu

prizonierul. Chiar eu însumi m-am deplasat la celula acestuia, dar spre surprinderea mea era... goală ...

- Georg, prizonierul dumneavoastră ?

- A fost şi a dispărut.

- Mințiți ! a strigat enervată la culme Leonor.

- Spun adevărul, de ce aş minți ?

Leonor l-a privit din nou pe interlocutor ei, străduindu-se să se stăpânească cât de cât.

Când omul e tulburat nu mai poate judeca rațional, nu vede clar lucrurile. Şi era limpede că avea nevoie de toate simțurile intacte.

- Înainte de toate pot totuşi să vă dau o ştire bună, a reînceput să vorbească secretarul.

- Spuneți ? ! a şoptit Leonor cu ochii strălucind, cu speranța renăscută.

În evadarea dumneavoastră de la bordul vaporului câțiva oameni şi-au pierdut viața,. iar alții au fost răniți. Unul dintre aceştia, acel polițist englez care intenționa să vă aresteze, a fost literalmente terciuit. ...

- Mai departe, mai departe ...

- După aceea automobilul a redus la fragmente un vas de patrulare, cel puțin o jumătate de duzină de oameni şi-au pierdut viața cu acest prilej.

- Continuați, continuați ! Să revenim la problemele curente, l-a presat Leonor.

- Se poate spune că ați ucis oameni sau ați provocat lovituri cauzatoare de moarte, dar se cunosc cazuri când aceste culpe sunt iertate dacă alți oameni au avut vreun avantaj din asta.

- Ce tot spuneți acolo ? Nu prea vă înțeleg. Ce are asta de a face cu Georg Hartung ?

- Foarte mult. Unul din cei grav răniți a mărturisit în durerile sale că el nu avea nicidecum calitatea de a fi polițist britanic, ci numai un escroc mituit, care trebuia să joace acest rol. Întregul vapor era împânzit cu astfel de indivizi, organizați pentru a juca împotriva dumneavoastră un anumit scenariu, Voiau în ultima instanță să devoaleze secretele automobilului. Omul şi-a dat în cele din urmă sfârşitul. I-am interogat şi pe ceilalți. Mai întâi am telegrafiat imediat la Capetown şi Londra.

Nu, nu, acolo nu se ştia nimic că ar trebui să fiți arestați, şi în primul rând nici vorbă să ne fi trimis guvernul britanic depeşele despre care vă aminteam ...

- Toate astea îmi sunt perfect indiferente, unde este Georg Hartung ?

Într-adevăr, de ce ar fi putut-o interesa pe Leonor toate astea ? Ar fi putut afla mult mai

multe dacă ar fi avut răbdare, toate astea îi erau însă complet indiferente.

În legătură cu uciderea acelor oameni, nu-şi simţea deloc împovărată conştiinţa şi nici nu prea avusese timp să se gândească la asta.

Americanca aceasta nu era decât o femeie,nici mai mult, nici mai puţin, gândurile ei se concentrau acum la o singură problemă şi anume una care se rezuma într-o frază extrem de simplă :

- Unde este Georg Hartung ?

- A fost răpit din celula sa.

- Ah ! Asta e acum ! a răsunat glasul ei cu o tonalitate deopotrivă cinică şi batjocoritoare.

- Răpit de cine ?

- Cu siguranţă de aceeaşi bandă căreia îi aparţineau şi escrocii care s-au dat funcţionari de poliţie şi care au falsificat totul. Nu suntem mai puţin derutaţi decât dumneavoastră faţă de această lucrătură, care a dat peste cap întreg Buenos Airesul. Oraşul este pe picior de război deja.

- Pentru mine important rămâne numai faptul de a-l fi găsit sau nu pe camaradul meu Georg Hartung, restul îmi este absolut egal.

- Nu, nici chiar aşa, Ne-aţi acordat un răgaz de timp mult prea scurt. Într-o oră şi

jumătate ce se poate face ?

În primul rând ar trebui să întărim paza în port, să reținem toate vasele care se pregătesc să plece şi să le percheziționăm. Apoi trebuie cercetate pivnițele, de care e plin cu precădere oraşul. Mai departe, să percheziționăm ...

- Bine, bine, cred că vă dați toată silința pentru a-mi recăpăta camaradul. În acest caz, am să prelungesc termenul de grație până astă-seară. Dacă până la apusul soarelui Georg Hartung nu va fi aici, atunci ...

- Ce veți face atunci ? a întrebat secretarul după ce Leonor s-a oprit să-şi tragă sufletul.

- Încă nu ştiu ce voi face. Nu sunt chiar atât de convinsă că guvernul şi funcționarii săi nu sunt chiar dânşii la originea celor întâmplate.

Aşadar, o anume bănuială tot mai rămăsese reminiscentă. Secretarul a făcut o mină îngrozită.

- Ca noi să fi procedat la agresiune ilegală şi mai mult, să tăinuim asta ? Sau chiar noi să-l reținem în continuare pe camaradul dumneavoastră ?. O, stimată domnişoară, la ce vă gândiți ?

- Nu-mi pot imagina. Să rămână aşa, până astă-seară la apusul soarelui, deşi îmi vine teribil de greu să aştept şi atât.

- În acest caz, vă pot solicita eliberarea celor două doamne ?

- Nu !

- Şi de ce, mă rog ?

- Pentru a-mi oferi mie însumă o oarecare garanție în raport cu cererea mea..

- Şi de ce ar fi asta o garanție ?

- Că nu voi fi bombardată, că nu se va pregăti un alt atentat asupra mea şi a automobilului pe care-l conduc.

- O, Miss, drept cine mă luați ?

- Destul cu vorba. Cele două doamne rămân în custodia mea. Pe dumneavoastră personal nu vă consider capabil de nici o josnicie. Aveți o față ... cinstită, Dar cele două doamne rămân la mine.

- Domnul preşedinte îşi va ieşi din fire când va auzi asta. Preşedintele este unul dintre cei trei călăreți rămaşi afară ?

- Nu este aici.

- Atunci unde e ?

- În palatul său.

- De e nu a venit personal ca să negocieze eliberarea soției şi fiicei sale ?

- Este bolnav.

- Atât de bolnav ? Pe moarte poate ?

- Nu, s-a îmbolnăvit de emoție şi teamă

pentru soarta fiinţelor dragi.

- Aşa ? Abia acum s-a îmbolnăvit ? Atunci este un remarcabil părinte al patriei !

Dacă cineva se îmbolnăveşte aşa de repede când unul dintre membrii familiei sale este primejduit, atunci ce se va întâmpla când va tremura pentru soarta întregii naţiuni ?

Şi unde este Dom Manuel d Estrella ?

- El vă ... vă ... vă ...

- Noroc ! Prizaţi puţin tabac ? De calitate, s-a auzit vocea hârâitoarea a aceluiaşi Adam, care stătea şi asculta de aproape.

- Manuel vă trimite scuzele sale prin intermediul meu, şi-a completat în cele din urmă secretarul propoziţia întreruptă de insistenţele persistente, enervante, ale lui Adam.

- Este logodit într-adevăr cu fiica preşedintelui republicii ?

- Desigur.

- Şi s-a îmbolnăvit şi acesta subit, de a fost nevoie să trimită un altul ?. Un logodnic nemaipomenit, unul ca acesta mi-aş dori şi eu ! Aşadar, aveţi un nou răgaz până astă-seară şi mai adaug o condiţie. Preşedintele şi acest don Manuel să vină personal să-şi ridice soţia, respectiv logodnica.

- Şi dacă nu va fi cu putinţă ?

- Atunci ... nici eu nu ştiu ce voi face. Probabil că mă voi folosi de forțele ce-mi stau la dispoziție.

Discuția avea loc pe coridor, iar argentinianul având această ocazie, a aruncat câteva priviri pe furiş în jurul său.

- Veți da curs amenințării ?

- Să aprind oraşul concomitent din toate cele patru colțuri ? Să ştiți că-mi stă asta în putere s-o fac !

- Vorbeați chiar de un bombardament cu bombe şi grenade. Chiar puteți să transformați un oraş întreg într-un morman de cenuşă şi ruine ?

- Şi asta e posibil.

- De necrezut !

- Vă îndoiți ? Vreți să vă ofer o probă a puterii noastre de foc ? Da, ar fi chiar indicat să puteți relata superiorilor dumneavoastră despre un asemenea experiment.

Leonor a poziționat automobilul în aşa fel, încât prin uşa din spate să se poată distinge oraşul şi împrejurimile sale.

- Ce fel de clădire este casa aceea uriaşă cu două turnulețe ?

- Clădirea ministerului.

- Şi aceea cu acoperişul rotund ?

- Palatul prezidențial.

- Bine că mi-ați spus, întrucât voi ști de unde să încep. Şi unde este depozitul de pulbere și muniție ?

Secretarul a şovăit văzând această siguranță rece a lui Leonor.

- Ei, puteți să mi-o spuneți liniştit. Oricum, dacă va fi cazul mă pot orienta şi singură, am planurile amănunțite ale diferitelor oraşe, printre care şi Buenos Airesului.

Chiar în mijlocul oraşului, cu siguranță că nu e păstrată pulberea. Nu cumva e clădirea cea înaltă, la vreo trei kilometri față de oraş ?

- Da, aste este !

- Atunci, nu o voi arunca în aer, ci vă voi demonstra numai că pot să o fac. Ce este cu coliba aceea părăsită de acolo ?

- Acolo şi-a stabilit locuința un țăran, dar din cauza lipsei de apă, s-a mutat în altă parte..

- Este locuită acum coliba ?

- Nu, nu este în acest moment.

- Nu cuva se aține vreun om înăuntru ?

- Greu de crezut.

- Ei, atunci fiți atent ! Adam, trageți în coliba aceea cu o bombă incendiară. Vă rog să înregistrați totul, pentru a nu relata decât ce-ați văzut cu proprii dumneavoastră ochi.

Adam a mânuit un mecanism, şi s-a ivit un

turnuleț sus pe podişul automobilului

A apărut imediat la vedere o scăriță pe care cei trei, Adam Leonor şi secretarul, au urcat-o.

Turnulețul era blindat etanş, ca şi restul automobilului de altfel., având mai multe dispozitive de tras, supraetajate la înălțimi diferite. În mijloc se găsea un fel de turnuleț mobil celor folosite torpedourilor de către marina de război, dar de o formă deosebită, ceva mai specială.

E de menționat că putea trage proiectile de doi țoli, sau grenade.

- Cât de departe apreciați că se găseşte acea căsuță ?

- Poate doi kilometri.

- O să vă spun eu acum foarte exact.

Leonor a înşurubat un dispozitiv de măsurare, pe care l-a ataşat micului tun, a privit prin țeavă şi a citit unghiul de măsură.

- Exact două mii patru sute şaptezeci şi patru de metri. Acum voi încărca tumul mai întâi cu ceva.

Au urmat câteva mişcări la una din manivele şi totul a fost aranjat. Adam avea câteva cartuşe în mână, pe care le-a luat acum Leonor.

- Acesta este un cartuş sau o bombă ce produce numai flăcări, dacă este ceva de ars.

Aşa ! Acum îl fixez la distanța respectivă, nici nu mai este nevoie să privesc prin vizor, cel puțin nu în maniera arhicunoscută. Totul se poate citi de pe acest instrument, priviți numai prin binoclu, Da, totul este aranjat. Acum porneşte şi proiectilul incendiar !

A urmat o zguduitură puternică, un recul zdravăn, dar nu .s-a auzit nici o detunătură, numai o vâjâială a străbătut văzduhul şi în momentul următor, din coliba sau căsuța singuratică cu pricina a izbucnit o trombă de fum, iar în secunda următoare întreaga cocioabă a fost cuprinsă de flăcări.

Secretarul guvernului a rămas cu gura deschisă, dar nu s-a pronunțat în nici un fel.

- Astfel aş putea ca întregul oraş să-l dau pradă flăcărilor, din orice parte vreau. Şi aceasta de aici este o grenadă încărcată cu dinamită de un fel cu totul aparte, o invenție a tatălui meu, pe care a preferat să nu o facă cunoscută omenirii.

- Acum trimit această grenadă pentru a pune capăt incendiului ...

Din nou o mişcare cu recul, un vâjâit, după care scânteile incendiului de mai înainte s-au risipit în toate părțile, în timp ce coliba care ardea a dispărut complet, ca înghițită de măruntaiele pământului.

- Îngrozitor ! a şoptit secretarul.

- Dumneavoastră o spuneți. Şi acum veți avea ce povesti, celor ce v-au trimis. Dacă în seara aceasta Georg Hartung nu se va afla aici, voi face să sară în aer clădirea ministerului, apoi palatul prezidențial, clădirea consiliului municipal şi va trebi să pregătiți populația, pentru a nu exista pre multe victime omeneşti. De fapt, toate aceste clădiri ar trebui evacuate. Dar dacă nici atunci nu-mi va fi înapoiat camaradul, voi continua să trag până ce întreg oraşul se va transforma în pulbere şi cenuşă..

- Dar dacă pe domnul ...

- Plecați acum ! Dacă Georg Hartung nu este aici până la apusul soarelui, voi face în jumătate de oră întreg Buenos Airesul una cu pământul.

Secretarul a şters-o de acolo cu totul zdrobit, de-abia reuşind să se urce pe cal.

După aceea, cei patru călăreți au pornit în galop, îndepărtându-se către oraş.

Adam şi-a luat o priză, una foarte mare, a fornăit ca un hipopotam, pentru a inspira toată priza dintr-o singură mişcare în nas.

- Ei, ştiu eu ce ştiu, a bolborosit el satisfăcut. Nu degeaba port o plăcuță de fildeş în tărtăcuță.

CAP. XXXIX, ALTERNATIVA

Era pe la ora patru după-amiază când de la periferia oraşului s-a desprins o siluetă, care păşea peste câmpuri şi apoi a luat-o prin pampas, înspre automobilul ce se mişca încet, încolo şi încoace, în preajma capitalei.

Leonor a dat un ţipăt prelung. Era strigătul disperat pe care şi l-a consumat în piept de cinci ore. Au fost ore îngrozitoare !

Fata a dus binoclul la ochi ... şi nu l-a recunoscut pe Georg.

Totuşi a fost o uşurare pentru ea să vadă dinspre oraş apropiindu-e o persoană care avea drept ţintă evident automobilul. Ea i-a luat puţin înainte.

Era vorba despre un om în vârstă, îmbrăcat ca un burghez, palid şi slăbit, aparent suferind, parcă şchiopăta şi-şi întindea în faţă mâinile.

- Îmi aduceţi în sfârşit ştiri despre Georg Hartung ? a strigat Leonor emoţionată.

- Madam, ă, ă, ă ... Madam, sufăr de oftică.

- Georg Hartung a fost găsit ?

- Madam, vă fac cunoscut că eu sufăr de tuberculoză, nu e o boală acută, galopantă, ci , ă, ă,.ă...

- Omule, ce vrei de fapt ?

- Da, l-am găsit.

- Pe Georg Hartung ?

- Da, l-am găsit ... ă, ă, ă,.

- Şi unde se găseşte ?

- Este prizonierul nostru.

- Atunci ce vreți de la mine ?

- Avem de pus următoarele condiții ... ă, ă, ă, scuip sânge câteodată.

- Haideți înăuntru !

- Madam, vă fac atentă că am spus o dată, că sufăr de tuberculoză, nu de una galopantă, ci de una ... ă, ă, ă.

Leonor a ieşit afară încrucişându-şi mâinile.

- Domnule, vă implor încă o dată să-mi răspundeți la întrebare. Unde se găseşte în momentul de față Georg Hartung ?

- O să aflați. Vă rog însă nu vă apropiați mai mult de mine. V-am mai spus, sufăr de tuberculoză, întreg plămânul drept e distrus şi jumătate din stângul. Cu toate astea, conştiința mi-e curată şi vă previn, n-aş vrea să vă infectez. Boala e extrem de contagioasă.

- Domnule ... ! a început din nou Leonor să implore, în timp ce omul s-a dat puțin înapoi., aparent mai înțelegător.

- Da, da, voi fi foarte scurt.. Zilele mele sunt şi aşa numărate. Poate orele chiar. În fiecare minut, în fiecare secundă pot avea o hemoragie fatală. V-am spus că scuip deja sânge.

Sunt de meserie chimist, unul cu o instrucție academică chiar, deşi am urmat la început doar o şcoală populară în domeniu, deşi gimnaziul ...

- Oh, Doamne, a intervenit meşterul Adam, dacă începem din nou cu o astfel de istorie . O priză din cel mai bun tabac, vă rog ?

Da, candidatul morții a consimțit să ia o priză, după care în mod uimitor şi-a revenit dintr-o dată :

- Aparțin aceluiaşi partid care l-a arestat pe însoțitorul dumneavoastră şi care la rândul său a fost răpit din tribunal.

- Bah !

- Să nu încercați acum să-mi puneți nimic în cârcă, de toate astea eu personal nu sunt vinovat cu nimic.. Oricât ați încerca să mă torturați, n-o să puteți obține nimic de la mine, atâta timp cât oricum sunt copilul morții. O hemoragie subită ar pune capăt vieții mele oricând.

Prin urmare, de aici accesele de văicăreală în legătură cu boala sa, care nu avea alt țel decât

să-i conştientizeze asupra zădărniciei demersului unor măsuri extreme.. Fusese prin urmare trimis ca negociator un candidat deja la moarte.

- Vreți să formulați anumite condiții ?

- Da. E vorba de secretul morisitului ...

- Puteți să-l aveți ! Vi-l dau, numai înapoiați-mi-l pe Georg Hartung.

Nu însă şi rețeta fabricării acestuia.

.- Nu ! Atunci ce altceva ? Asta ar fi foarte simplu, madam. Nu ați afirmat odată că dacă un chimist examinează morisitul, acesta va putea fi preparat de către el oricând. Şi chiar de un copil ?

- Da, aşa am spus !

- Atunci rețeta fabricării morisitului în sine nu are nici o valoare. Oricine este în stare ...

- Opriți-vă ! Chiar aşa de simplu nu este cum vă imaginați.

- Cum aşa ?

- Orice chimist va recunoaşte imediat ce fel de substanță este. O substanță foarte cunoscută, foarte răspândită pe toată suprafața pământului. Aceasta însă va trebui adusă într-o anumită stare de agregare.

Mesagerul a făcut un gest a lehamite cu mâna.

- Negociez numai în măsura competențelor mele nu sunt autorizat să vă ofer prizonierul în

schimbul rețetei dumneavoastră.

- Atunci în schimbul a ce ?

- Este adevărat că prepararea acestei substanțe va dura doi ani de zile ?

- Este adevărat.

- Exact doi ani ?

- Cel puțin doi ani. În mai puțin de doi ani de zile, tatălui meu nu i-a reuşit să-l producă.

În acest interval, tatăl dumneavoastră a reuşit să producă două mii de chintale de morisit ?

- Da.

- Când a terminat fabricarea substanței ?

- La 1 februarie.

- În acest an ?

- În acest an, da.

- Atunci vor mai putea fi gata încă două mii de chintale peste doi ani ?

- Cu siguranță.

- Unde a stocat el această cantitate de substanță ?

- Este secretul meu, firește.

- Păi, tocmai asta vreau să ştiu. Pentru a i-o lua înainte oricărui alt concurent.

- Aşa deci ?

- Aşa ! Cunoaşteți proverbul : cine ajunge primul, macină primul..

- Dacă vă trădez secretul acestei substanțe.

veți elibera prizonierul ?

- Chiar aşa. Dar asta nu va satisface pe deplin. Pur şi simplu nu este îndeajuns.

- Ce mai este în plus ?

- Vedeți dumneavoastră, mai trebuie să mai aşteptăm încă un an şi jumătate şi cine ne oferă nouă garanția că întreaga poveste e reală.

- Vă conduc eu însumi în acel loc.

- Nici asta nu ajunge. Cine ne poate garanta că substanța are chiar efectele trâmbițate ?

Tatăl dumneavoastră însuşi este în posesia unor cantități relativ mici. Experiențele sale oricum au fost sistate din cauza morții acestuia.

- Vă asigur ...

- Nu, nu, nici această asigurare nu ne ajunge. Sau îl vom păstra pe Mister Hartung atât de mult, până şi noi vom fi siguri, dar această soluție cred că vă repugnă tot atât de mult cât şi mie, Şi acum v-o spun pe şleau. Cerem pentru eliberarea prizonierului întregul automobil, cu tot ceea ce se găseşte în el.

Leonor a încremenit, deşi se străduia din - răsputeri să-şi păstreze calmul. În ochii săi s-a citit de îndată mânie, sau mai degrabă au sclipit luminițe deloc liniştitoare pentru acest emisar.

- Mie personal nu puteți să-mi faceți nimic, oricum eu nu o mai duc mult ... ă, ă, ă ...

- Nu trebuie să vă temeți de mine, de vreme ce vorbiți în numele altora, a venit ostenit răspunsul de pe buzele lui Leonor. Deci pretindeți nici mai mult nici mai puțin decât automobilul nostru ?

- Cu tot ce se găseşte întrânsul.

- Cu tot ce este în el ?

- Da. Ne gândim la pistoalele cu gaz, la carabinele fabricate pe acelaşi principiu, la tunul pneumatic, împreună cu celelalte necunoscute publicului larg..

- Întreg automobilul cu tot ce se află în el ? a murmurat Leonor de pască nu i-ar fi venit să –şi creadă urechilor.

- Domnule, sunteți ... ?

- Nebun ? Nu. N-am decât tuberculoză la plămâni. Şi cei care m-au trimis aici, nici ei nu sunt nebuni.

- Şi ce vreți să faceți cu automobilul meu ?

- Cu totul altceva decât dumneata. Cu acest automobil şi cu tot ce este în el vom fi stăpânii pământului, da, vom cuceri întreaga lume şi de fapt în numele unor principi ca libertatea. egalitatea şi frăția. Dar nu aşa cum au fost înțelese în spiritul republicii franceze, care era o batjocură

Vom transforma totul şi cu ajutorul acestui automobil vom avea şi puterea de a o face.

Omul a vorbit cu un mare entuziasm, care i se citea de altfel şi în ochii strălucitori, în timp ce trăsăturile feţei sale obosite păreau de-acum transfigurate.

Leonor l-a privit copleşită, simţind ceva deosebit. Înainte îi arătase câteva din calităţile lui Maximus, demonstrând câtă putere era întrunită în acest automobil, despre care nici măcar Georg nu era în cunoştinţă de cauză. El ştia numai de proiectilele şi grenadele obişnuite ce se puteau trage cu acest tun.

La vânarea elefantului, sau ale altor salve care fuseseră ocazional trase, nu-i bătuse nimic excepţional la ochi. Şi iată că de curând făcuse demonstraţia deplină a puterilor automobilului în faţa unui reprezentant al guvernului pentru a negocia eliberarea chiar a lui Georg şi această demonstraţie, aceea de a face scrum şi cenuşă orice parte a oraşului, de a-l rade de pe faţa pământului, născuse o idee în mintea acestor oameni.

- Ei, s-a auzit din nou vocea meşterului Adam, nu cumva sunteţi anarhist ?

- În societatea căreia aparţin, nihiliştii şi anarhiştii reprezintă cea mai iluminată. cea mai nobilată pătură a sa, răzbătea plin de mândrie glasul tuberculosului.

Aşa se pronunţase acest om care-şi mărturisise crezul, vrând să moară aducând servicii tocmai acestei tagme a societăţii.

Există o lecţie amară cu privire la acest anarhism !. Toate ţările sunt pline astăzi de anarhişti şi de faptele lor condamnabile. Toţi îşi închipuie că ştiu ce se ascunde sub noţiunea de anarhism. Cine a avut însă răgazul sau şi-a dat osteneala să se aplece asupra ţelurilor acestor societăţi, asupra revistelor şi cărţilor care-l propagă, în care îşi răspândesc ideile sau îşi apără faptele lor sângeroase. ?

Mulţi tineri de perspectivă au fost contaminaţi de aceşti oameni, care au reuşit printr-o propagandă asiduă să şi-i subordoneze.

Şi mu-i de mirare ! Predică altruismul într-o lume egoistă, toţi pentru unul şi unul pentru toţi. Distrugerea personalităţii individului şi absorbţia acestuia în comun, în colectivism.

. Faptele sângeroase sunt văzute ca un mijloc de realizare a nobilelor principii altruiste, tot aşa cum o dată creştinismul a trebuit să-şi croiască drumul prin foc şi sabie,

până ce n-a mai fost necesar. Asta stă în esența naturii încă.

Toată această teorie e o nebunie şi o impostură, dar cine să o demonstreze ? Deocamdată i se opune doar forței prin forță.

Puterea polițienească nu poate reuşi în această luptă şi există în acest sens nenumărate exemple

Numai puroiul în exces este îndepărtat, la rădăcina răului, extirparea buboiului însuşi nu se ajunge.

Pe Leonor nu o preocupa în momentul acela prea mult teoria anarhismului. Ea avea în sfârşit în față un om care ar fi putut să-i înapoieze pe dragul ei Georg Hartung

Numai că dorinței sale arzătoare nu i s-a dat prea uşor curs.

- Omule, omule, a şoptit ea abia auzit, știi dumneata ce-mi ceri acum ?

- Asta şi vreau.. Pe de altă parte , nu veți rămânea fără mijloace materiale din pricina asta. Sunt împuternicit să vă ofer douăzeci şi cinci de mii de lire sterline în monede de aur englezeşti, cu condiția desigur de a ne ceda automobilul. Asupra modalității

de predare vom mai putea încă discuta, Dar mau sunt nişte condiţii !

- Ce fel de condiţii ?

- De exemplu, să fim asiguraţi ca nu cumva după un timp anume, când automobilul va fi fost în posesia noastră, să sară în aer, autodistrugându-se.

- Şi cum vreţi să evitaţi asta ?

- De aceea sunt prevăzute anumite condiţii, tocmai pentru a preîntâmpina o astfel de eventualitate.

- Ce fel de condiţii. Vă mai întreb o dată.

- Le veţi afla când va avea loc schimbul. Dar nu trebuie să aveţi nici o grijă, nu va fi nevoie să petreceţi nici o parte din timpul dumneavoastră în societatea noastră. Puteţi imediat să plecaţi cu însoţitorii dumneavoastră oriunde veţi dori..

- Şi dacă nu mă învoiesc ?

- Priviţi acolo !

Leonor s-a uitat în direcţia mâinii întinsă a omului care arăta ceva în adâncimea pampasului.

- Vedeţi acel tufiş ?

- Da.

Era vorba de un mic tufiş care crescuse răzleț pe peticul acela de pământ generos..

Acolo va trebui să fiți la miezul nopții cu automobilul dumneavoastră, cel mai bine fără să aprindeți nici o lumină. Acolo va fi livrat Mister Hartung, după ce vom lua automobilul în primire.

Ceea ce va trebui să convenim la indicarea locului unde se produce morisitul va fi reglat destul de repede. Posedăm la rândul nostru suficiente mijloace de a ne proteja împotriva oricărei înşelăciuni de care ați putea uza dumneavoastră.

- Şi iarăşi ! Dacă nu sunt câtuşi de puțin de acord să fac acest schimb ?

- În această eventualitate, Miss Morris, un mesager vă va aduce urechea stângă a preastimatului domn ca dovadă, vorbim foarte serios. Vă previn, nu vă atingeți de mine, sunt ofticos, sufăr de tuberculoză la plămâni ... ă, ă, ă .

Această completare alarmantă s-a datorat faptului că Leonor făcuse la un moment dat o mişcare bruscă, pe care ar fi putut-o lua drept amenințare. Dar Leonor a rămas liniştită, aşa de

liniştită şi de calmă, de parcă ar fi fost turnată în piatră.

- Şi ce va urma apoi ?

- Dacă nici după aceea nu vom fi căzut de acord, un alt mesager vă va înmâna politicos şi urechea dreaptă.

- Mai departe.

- Pentru a vă demonstra cât de serioşi putem fi în această afacere, mesagerul nostru vă va mai aduce un deget, sau chiar o mână întreagă. Şi toată povestea poate continua. În cele din urmă poate vi-l veți primi pe Mister Hartumg, pe ... bucăți !

Am învățat şi noi câte ceva din metodele banditilor italieni deşi nu egoismul ne motivează, ci interesul general ...

Aici omul a fost întrerupt de un acces de râs al lui Leonor.

- Încă mai râdeți ! Mai bine ați cădea la învoială cu noi, pentru a-l putea primi pe Mister Hartung întreg şi nu în rate !

Urmăriți continuarea în broşura nr. 16

Procesare la calculator de Aurel Lupaştean – 18 octombrie 2007

MOARTEA LUI GEORG HARTUNG

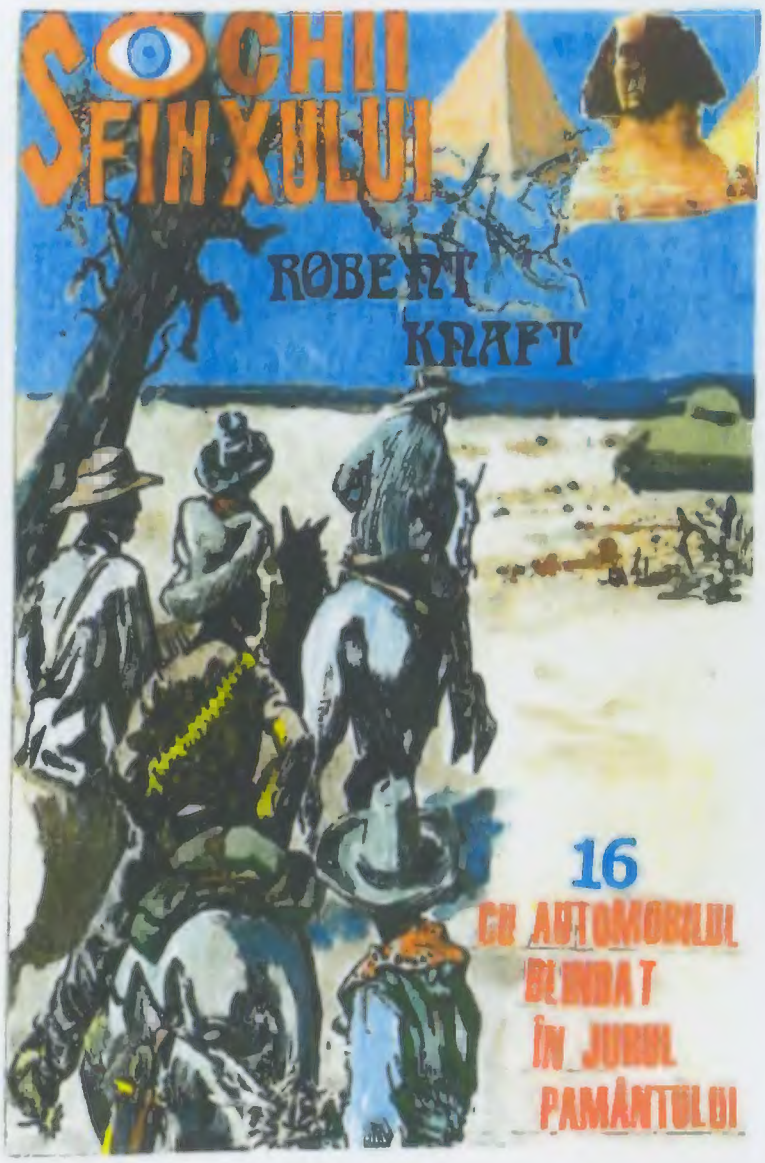

Înmormântarea de către Leonor a cadavrului mutilat. Inexplicabila incendiere a Buenos Airesului. Divulgarea formulei morisitului.